

Ölüme Toz Konduramazken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Ekim 2017

Öykünmem gereken bir hayat var dışarıda. Beyaz bulutların gri salınımında aslında kaygılarımın durağanlığında bir hayat var: öykünmekle övülmeye duyduğum ihtiyaç arasında gidip geldiğim.

Koşulları açıklamam imkânsız bu kez sıfatlar konduruluyor bazen ismimi telaffuz etmekten imtina edenlere de eşsiz bir çerez oluyor doğrusu.

Aklın git-gellerine hürmeten sadece duyumsuyorum insanları ve saygı duyuyorum derken sevip yeni hayal kırıklıklarına ramak kala bu kez yalnızlığım fısıldıyor lacivert koridorlarında ölümün ben hala yaşamakla iştiğal ama her nedense ölüme de toz konduramazken.

Yaşamak için sebeplerim var/mış: öyle diyorlar ötesinde vücudum ile temas kurduğum dış dünyada ve iç sesime kapalı duvarları olan insanlarla kurduğum o şahsına münhasır iletişim.

Çiftten üreyen tekil bir benlik sonra da çift gördüğüm ihanetleri insanların.

Şehvetli öpücükler konduruyor insanlar birbirlerine neredeyse gösteriş uğruna sonra da kapanan kapıların ardında cinayetler işleniyor. Neymiş efendim? Aşkım uğruna öldüm/öldürdüm.

Sahici aşklar varsa oldukça büyük meziyet doğrusu ve aşkın kuramından nasıl oluyor da ölü bedenler doğuyor oysaki insanlar üremek için evlenir... deme hakkım var ya da yok lakin sevgiye münhasır birliktelikler hep de en muteberi.

Sevmekle harcanan bir ömür üstelik karşılık bulmak şöyle dursun akabinde kopan fırtınalarda dalını asla özlemeyen bir yaprak bu anlamda sahipsizliğimle övünüyorum en azından kendime aidim ve Tanrı'ya üstelik soluduğum havada bile aşka rast gelmişken asla hicap duymuyorum.

Görüntü itibariyle bir de gölgelerim var aslında peşine düştüğüm değil bilakis homurdanan ve lanet okuyan bencil gölgeler yine peşim sıra gelen ve akla zarar doğrusu; tüm gölgeler sahipsiz ve gelmişler beni sorgulayıp yargılıyorlar.

Öncemde ne varsa aynıyım tek farkla: bir sonram olması pek de umurumda değil aslında hicap yüklü bir farkındalıkla sadece kutsal bedenimle örtüşmeyen özgür irademi güncelliyorum her yeni gün ve sahiplenmek şöyle dursun bağımsız bir kayıtsızlıkla hayatı kucaklamaya hazır ama kollarım sadece hezimetle örtüşürken bu sefer ka'le alınmayan ya da aslımı yansıtmayan söz kümecikleri ve insancıklarla keşişen yolumda durağanlığım bir sağanağa dönüşüyor.

Aklımın kuytularında hep dün'üm var... deme hakkım bile yok hele ki değil dediklerim demediklerim bile suç unsuru iken ben sadece beyaz bir sayfa eşliğinde yeni günü kucaklıyorum sanki başım göğe erecek de ben hayatın coşkusu ile yaşama sevincimi pay edeceğim insanlarla.

Kuru çöllerde vaha misali hayallerim aslında kondurmadığım sıfatlarla korumacı bir geçmişin de ürünü iken.

Geç tanıştım Kafka ile. Ne gam, değil mi oysaki ruh ikizim benliğinde soyutlanmış hayat ritüelinde pek de yabancılık çekmedim hele ki aşklarını yudumlamak şöyle dursun hep de tezahür eden o eşsiz düşkünlüğü sevgiye ve acıya ve yalnızlığa...

"...uyudum, uyandım, uyudum, uyandım, ne sefil bir yaşam."(Kafka)

Ne amaçla uyuyup neye uyanacağımı umdum da bu güne değin hala uyku ertesi bir günü nimet ve rahmet belledim?

Keşke bu cümlelerin sahibi ben olmasaydım, demeyi çok isterdim aslında bir ömür bellediğim ve derlediğim gelecek kaygısı ve içselleşen sükûneti aramak adına dış seslerle muhatap olup hala anlatmayı beceremediğim ama denediğim ama yanlış insanlara denk gelip örselendiğim sonra kendimi suçladığım ve akabinde karşıdakini ve tekrar derlediğim güncem ve dertlendiğim ve yine suçlandığım... deme özgürlüğümü kullanıyorum an itibariyle ve kimseyi zan altında bırakmadan zan altında kalmak ne anlama geliyor, bellediğim bir düşünce sistemi ile otomatik yaşadığım.

Zarar ziyan olan ve asla amortize etme hakkımın olmadığı ve bir ömürlük kirayı peşin ödediğim ruhum.

Benlik kaygılarımdan arındığım aşikâr olsa da hür irademle yaşama hakkımı kimsenin elimden alma özgürlüğü ve ayrıcalığı asla ve asla yok ki olamaz da.

Arındığım kadar arıtıldığım belki de dik başımı yanlış algılayıp dik başlı diyenler... ne komik en azından kimse ile bir derdim olmadığı gibi ben sadece kurallara saygılı ama kendi kurallarımı da saklı tutmakla mesulüm.

Aidiyet duygumu artık sorgulamıyorum ve dilediğimce yaşayıp soluyorum hayatı akabinde solan bir çiçek misali, tazeliyorum ruhumu demlendiğim duygu ve satırların pervazında nüktedan bir silecek ile gözlerimi sildiğim ve bu sefer içime akıttığım gözyaşlarım: hem ne ayıp ne de sakıncalı üstelik insanlığımın bir belirteci ve sadece ütopya olarak algıladığım mutluluğu çok da önemsemiyorum artık hele ki son zamanlarda: neden dersiniz...

Çok insan tanıdım ve tanımaktayım da; ne ilginç ki bir diğerrinin derdi, tasası hatta acısı hatta hastası bile bir zevk unsuru çoğu için.

İkinci annem bildiğim o mübarek kadın da gitti ya... mekanı cennet olsun manevi annemin ötesinde iç dengemi korurken inanılmaz şekilde bir ömür bana kol kanat geren hatta son gördüğüm gün bile öylesine anlayışla bakıyordu ki yüzüme: sanırsınız ki şu son üç beş senemi aynı bir kitap gibi okudu o sayılı dakikalarda.

Annemin de en sevdiği dostlarının başında geliyordu ve bu kaybı nasıl sindireceğimi henüz çözemediğim ve ona verdiğim sözün de arkasında yine devam edeceğim yoluma elbette Allah'ın izniyle.

Dünya ne ara bu kadar kirlenmiş de ben hala güzellik uykuma devam ediyormuşum?

Ve tüm gayem... kirlenmemek adına yaşamak aslında elinin kiri olanlara yüreğinin isinde de kaybolma, demekten ötesi gelmezken elimden en azından elimin beyazında tuttuğum kalemle alnımın akına da leke düşürmeden ve düşmesine izin vermeden...

Sevgilerimle...